

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXIII. De Charitate Proximi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

prius, qui mihi dominatur, hi respectus humani, hæc sollicita commodorum meorum cura, hi perpetui ad me ipsum regressus fatiſ superque ostendunt, quantô adhuc intervallô sim remotus à felici hoc statu, quæque sint obstacula, quæ me impediunt, ne illuc pertingam. Juva me, Domine, tuâ gratiâ, & dona mihi sanctum tui amorem, ut, quod debeo, re ipsa præstem.

Soli DEO honor, & gloria. 1. Tim. c. 1.

Sive manducatis, sive bibitis, vel aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite. 1. Cor. c. 10.

Non nobis, Domine, non nobis; sed Nomini tuo da gloriam. Psal. 113.

MEDITATIO XXIII.

De Charitate Proximi.

PUN-

PUNCTUM I.

*Motiva, quæ nobis exerciti-
um hujus Virtutis suadent.*

CONSIDERA I. Christum JESUM
suò nos præceptò ad amandum
proximum obligare, atque ita nos
certos reddere, hoc propriè suum
esse præceptum: quod per excel-
lentiam suam appellat, ut nobis in-
finuet, quantopere illud sibi cordi
sit: *hoc est præceptum meum, ut
diligatis invicem.* Joan. c. 15. v.
12. Quin, ut ostendat, quanti
illud æstimet, etiam cum manda-
torum omnium primo, quod est
diligere DEUM illud comparat. Ait
enim: secundum præceptum esse
simile primo: *Secundum verò simi-
le est huic.* Vocat illud *Manda-
tum novum*, aut quia scopus & fi-
nis est novæ legis, aut quia à nobis
exigit, ut eo modo & perfectionis
studio amemus nostros fratres,
M 7 quo

quo ipse nos dilexit. Denique protestatur, observationem hujus mandati signum & characterem esse, quo ipsius discipuli ab aliis distinguuntur: *in hoc cognoscet omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.* Joan. c. 13. v. 35.

Considera II. Christum adhuc longè fortiùs nos ad amorem proximi incitare suò exemplò; cùm ipse eò usque charitatem suam extenderit, ut ultrà progredi non potuerit. Profudit enim sanguinem & vitam pro suis amicis: sed quid dico, pro amicis? etiam pro suis crudelissimis inimicis & tortoribus, & quidem eo tempore, quo rabie prorsus insanâ & inauditò furore in ipsum desævierunt: *cùm adhuc peccatores essemus secundùm tempus, Christus pro nobis mortuus est.* Rom. c. 5. v. 8.

Considera III. Ipsum etiam nos ad hunc amorem impellere ex motivo gratitudinis, cùm pro infi-
ni-

nitis titulis, quibus ipsi obstricti sumus, nihil aliud exigat, quam ut proximum amemus. Quid non debemus Christo? & ad quid non præstandum tenemur, si ipse petat? Sed nec nostrâ operâ, nec bonis opus habet, imò jus suum transtulit in proximum, & si quid huic, etsi minimo, boni præstabimus, ipse in acceptis feret: *Quandiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Matth. c. 25. v. 40. Quin insuper protestatur, quòd, si quis unum suorum fratrum offendat, se ipsum non solum offendat, sed etiam pupillam oculi sui tangat, delicatissimam utique corporis partem. Præterea in extremo die iudicii, cum malos ad ignem æternum condemnabit, justos autem infinitâ gloriâ donabit, videbitur oblitus eorum, quæ pro se, aut contra se acta sunt; quia non fulminabit reprobos, nisi quia proximo nihil boni præstiterunt; nec remunerabitur electos, nisi quia

quia opera misericordiæ erga fratres suos exercuerunt.

Confidera denique IV. Ipsum executionem hujus præcepti nobis suadere efficacissimis rationibus. Quid enim est magis rationi consentaneum, quàm amare hominem, eodem, quo nos, pretiosissimo Christi Sanguine redemptum; qui eodem beneficio, quo assumptus est in Filium DEI, effectus est etiam noster frater; qui eorundem Sacramentorum particeps redditur, & quotidie eodem Christi Corpore & Sanguine pascitur; qui ad eandem nobiscum felicitatem, & per eadem media aspirat; hominem denique, qui ideo creatus est, ut nos amet, & à nobis ametur per omnem æternitatem, si quidem ad eam electi & prædestinati sumus, uti sperare licet? Quid denique rationabilius, quàm custodire illud præceptum, cujus observatio omnes homines, sincerâ inter se amicitiam conjungeret, &

quod

quod sequitur, ad communem pro-
nostra salute laborem erudiret, at-
que Mundum ipsum in verum Pa-
radisum, & sedem pacis efforma-
ret.

Omnes hæ rationes, mi Domi-
ne, sunt totidem carbones igniti,
quos supra caput meum accumu-
las, vel potius quibus cor meum
includis, ut ipsius durities & gla-
cies emolliatur, & liquefiat; sed
huc usque frustra. Cogor enim,
prò dolor! fateri, me non tantum
non dilexisse meum proximum,
sed ne quidem te ipsum amasse,
quia te amare non poteram, nisi
amarem meum fratrem; cum hæc
fit legitima & fortissima probatio,
quam de amore meo exegisti: at-
que adeò me non fuisse unum ex
veris tuis discipulis, &, quod con-
sequens est, ne quidem bonum
Christianum; quia charitatem il-
lam non habui, quæ, te teste, u-
nicus est veri Christiani character,
Tuum est, Domine, ut hunc cor-
di

di meo imprimas, meque facias te sincerè diligere, & omnes meos fratres in te, per te, & propter tui amorem.

PUNCTUM II.

De exercitio Charitatis, ejusque dotibus.

CONSIDERA: Charitatem primò debere esse supernaturalem, ita ut non oriatur ex temperamento aut ex sympathia, nec ex naturali quadam honestate aut amoenâ indole, nec ex debita gratitudine ob accepta beneficia, nec denique ex mundana quadam Politicâ & lucri exspectatione; sed ut JESUS Christus sit unica illius forma, motivum, & scopus, in quem solum oculos & mentem semper figamus, & quem solum in fratribus nostris amemus. Ita enim charitas nostra evadet facilior & elevatior, colligétque plus meriti, imò etiam in ordinem virtutum Theologicarum redigetur.

Secun-

Meditatio Vigesima Tertia. 283

Secundò debet esse sincera, ita ut non diligamus proximum nostrum verbò tantùm & ore, sed opere & veritate, ut loquitur S. Joannes; ut ipsum amemus ex corde, & eo affectu, quo nosmet ipsos complectimur. Hæc enim est mensura & regula, quam DEUS ipse charitati nostræ præscripsit, quamque sequi in omni officiorum genere oportet, quæ fratribus nostris præstare debemus.

Tertiò debet esse efficax, sive nos avertat, ne proximo malum inferamus, sive nos impellat, ut ipsi & velimus, & faciamus bene. Impedit autem nos, ne quid mali irrogemus, si vitia charitati contraria in nobis extinguat, de quibus S. Paulus loquitur: nempe acerbiter animi, cum nos offensos credimus; rixas & jurgia, cum alia, à nostra, mens & opinio concipitur; invidiam & livorem, cum amor proprius nobis dictat, alterius prosperitatem nostræ ob-
staculo

staculo esse, & alieno honore no-
 strum obscurari; malignitatem,
 qua delectamur, si proximus non
 nihil prematur; ferociam, qua
 ipsum fastidiosè & contemptum
 tractamus; elationem animi, qua
 pro potestate ipsi imperamus; im-
 petum, quo ipsum indignè habe-
 mus; judicia temeraria & noxias
 suspiciones; affectum nimium,
 erga nostra commoda cum præ-
 iudicio alterius; desiderium e-
 mergendi per depressionem no-
 strorum fratrum; verba acerba,
 cavillantia, inurbana; gaudia se-
 creta & maligna de alterius infor-
 tunio aut lapsu; denique illa om-
 nia tollit, & refecat, quæ vel mini-
 mè charitatem lædere possent.

Verùm charitas non tantum nos
 cohibet, ne quid mali aut velimus,
 aut faciamus proximo; sed etiam
 nos urget, ut omnia ipsi bona cum
 corporis, tum animæ, non minus
 ac nobis ipsis, precemur: imò nos
 impellit, ut ipsi ea procuremus, si
 qui-

Meditatio Vigesima Tertia. 285

quidem sit in nostra potestate, aut si non sit, saltem pro ipso preces ad DEUM fundamus: præterea ut gaudeamus, si quid boni ipsi accidit; ut indoleamus ipsius malis, & velut nostra consideremus; ut sentiamus ipsius dolores, & misérias sublevemus; ut ipsi subveniamus in necessitatibus, solatium afferamus in afflictionibus, assistamus consiliò in dubiis; ut ipsum reducamus à suis erroribus; ut ipsius peccata deploremus, & aliquod pœnitentiæ opus pro ipso suscipiamus, nôsque etiam aliquoties victimam Divinæ Justitiæ pro ipso offeramus, ut ita DEI misericordiam ipsi conciliemus: & hæc omnia sine ulla remunerationis spe, sed purè propter DEUM, quem unicè in proximo respicimus, & amamus. Denique charitas quandoque eò usque adigit animam, ut, exemplò Christi, pro salute proximi sacrificet omnia sua bona, valetudinem, gloriam, vitam; & omnium suorum

rum commodorum obliviscatur, eaque libenter perdat, tantum, ut fratrum suorum bona tam spiritua- lia, quam aeterna procuret, & pro- moveat.

Ecce quò usque tendat Charitas Christiana! ecce quò usque nos exemplum hominis DEI impellat! sed heu Domine! quis hoc exem- plum sequitur? quis tuis vestigiis infistit? quis sincero efficacique amore suum fratrem complecti- tur? Is ego sanè non sum. Amori proprio, qui in me regnat, non convenit cum tam pura, tamque perfecta charitate. Minus me, & magis te amare deberem, ut affe- ctu tam generoso proximum pro- sequerer, cujus exercitium tu so- lus me docere poteris, qui solus de- disti exemplum. Tu rogasti Pa- trem tuum, ut essemus inter nos charitate uniti, quemadmodum tu cum Patre tuo unitus es; potestne tibi negare hanc gratiam, si qui- dem illam efficaciter pro nobis pe-
tas?

Meditatio Vigesima Quarta. 287

tas? aut poteris illam non efficaciter petere, postquam illam pro nobis tuo sanguine & hac ipsa charitate promeritus es, cujus exemplum pro nobis moriendo reliquisti?

Hoc est praeceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.
Joan. c. 15.

Qui diligit proximum, legem implevit. Rom. c. 13.

Si diligamus invicem, DEUS in nobis manet. 1. Joan. c. 4.

MEDITATIO XXIV.

De Mansuetudine.

PUNCTUM I.

Motiva ad hanc virtutem inducentia.

Considera: Potissimum & potentissimum motivum, quod nos ad amandam & exercendam Mansuetudinem, excitare possit, quód-